

Csontos János

Botor bordalok

Soha nem lesz totálárva,
kit nevel egy bögrecsárda.
Anyám borral sűrög-forog,
gusztálgatják a bakterok.
Fecske-füstöt vágni lehet,
adomáznak a korhelyek,
s nyárikonyha közepén
nádfotelben ülök én.

•

Nem holmi fille, inkább fillagne,
e médhenre büszke Villány.
Van az úgy, hogy arra vágyok,
amire a derék svábok:
jó borra és szerelemre –
vágyam dehogy szerelem le!
Villányi e biling is:
születéstől bilingvis.

•

A bogácsi homokdombba
bevésve egy pincekamra,
ott rúgtam be szégyenszemre:
erjedt málnától a medve.
Két Ernő is töltögetett,
széles kedvem kerekedett,
s harmonikaszónál láttam:
harmonika mindkét lábam.

•

Ládbesenyő határában
három barát kalákában
történelmet faragva
felöntött a garatra.
Sötét pince – vakon inni
s napvilágtól megszédülni:
érzékekbe szűrő kaktusz,
tudatmódosító Bacchus.

•

Angyalbőrbe bújtatva,
surranóban futtatva
lábam alatt egyre ropog
az alföldi futóhomok.
Hadnagy-stoppert cselezve
elcsábít egy menyecske:

ha a nagykört leszelem,
két fröccsért megölelem.

•

Agyam tiszta, szívem részeg,
szomjúhozna lélekrészek
tokajit, nem bordóit:
éppen egy kishordónyt.
Minden szavam csupasz legyen,
mint adó a Kopasz-hegyen.
Távol annyi bosszús rokon:
magányosan aszúsodom.

•

Séta-kedvem várral omló,
túlhan erdőség a Somló,
ám ideát kultúrtáj:
jobb egy szimpla túránál.
S járva Pápa városában,
mely patinás városállam,
elállják a dufartot:
futár hoz egy juh farkot.

•

Sokorón érlelve borát
keblére vár Győrújbarát,
Dezső mester borászata,
szőlődombok őszállata.
Tetőzete dínótaréj,
udvarán nincs disznóparéj,
oly festői minden skurc itt –
guríts le rá néhány murcit.

•

Ha már a Tagore-korzón
eltikkadtál, s torkod porzón
áhítja, hogy nedves legyen,
ott a helyed fenn a hegyen.
Eléd libben tavak lánya,
Füred tündérboszorkánya,
princípium-kisvilág:
szíved nyíló kis virág.

•

Kedvünk odafenti legyen:
dúskálunk a Lentihegyen
túllendülve pinteken,

csüggve sápadt Pénteken.
Asztalunkon szolid borok:
mindmegannyi Robinsonok
szúzi vitorlára várva
begubózunk, mint a lárvá.

•
Tamás akkor elém állott:
érkeznek az ausztrálok,
fojtsuk őket magyar borba,
vár reánk a katakomba!
Szentendrén a kéreg alatt
a kóstolás lassan halad,
ám kijöve, mint a bóling,
harmincöt fok fejbekőlint...

•
Nem tudja a józan török,
az egri nő mitől pörög.
Az ostrom nem vita-tér:
doppingol a bikavér.
Part fölött és dunyha alatt
a matador dalra fakad
szépasszonyok völgyében,
gyönyöröknek kertjében.

•
Csizmám talpa csupa sár:
lávaköves Abasár
kergetett bozótba-gazba –
nagyapám a borosgazda.
Penészes a pincéje,
számít fénylő Vincére
rizlingborát fényezve,
tölgyhordóját kénezve.

•
Bölcs az idő, sosem botor:
apám kapál és nem horol
hátsó szőlőskertjében
földesúri kedvében.
Sorsa ellen sose lázadt,
pincéhez vette a házat,
jó fröccsétől el nem ázunk,
mindhalálig kvaterkázunk.

•
Lajos gazda, mért bús kend ma:
nem vidítja kies Lendva?
Szőlőhegyen víg az élet,
mámorban fogan az ének,
s ha az este éjbe hull,
minden-minden elcsitul...
Bús vagyok, de nemcsak máma:
hol az örökpanoráma?